

шият крал на Ерусалим – Жан дъо Бриен. Той бе брат на покойния Готие дъо Бриен, един от юнаците на пътия кръстоносен поход.

По желанието на Филип-Август младият Жан бе заминал за Палестин където се бе оженил за наследницата на ерусалимското кралство. От пр назначения за духовен живот младеж, бе изникнал храбър бранник. Защо то баща му, френският благородник, Еард дъо Бриен, го бе определил, като по-млад брат, да се прояви в църковната иерархия. Ала момъкът повече предпочиташе да върти меч и копие, отколкото да преулиства свещенни книги. Затова избягало от дома си и се скрило при един свой вучо в Клерво. Той пък го предал на друг сродник, Симон дъо Бюа, който отгледал момчето и го изучил в рицарски и бранни обичаи.

Когато големият му брат, Готие дъо Бриен, взел кръстта и тръгна в поход, Жан се явил при него и го помолил да го приеме със себе си. По-късно Готие бил провъзгласен за владетел на Неаполитанското кралство. След смъртта му Жан станал настойник на децата му.

Прочул се с бранни качества и благороден нрав, Жан бил помолен приеме венеца на Иерусалимското кралство и ръката на неговата наследница Мария, дъщеря на Амори Втори, починал без мъжки наследник. Мария родила само една дъщеря – Иоланта, която той бе дал на император Фридрих Втори. А от втората си жена Бернажер, дъщеря на кастилския крал Алфонс, той имал трима синове и една дъщеря – Мария.

За Бернажер той се бе оженил на 74 години, а сега, когато стоеал начело на папските войски против Фридрих Втори, Жан дъо Бриен беше нал вече оседемдесетте. Ала никой не можеше да му даде повече от 60 години. Тъй висок и строен бе якият старец, с изправена снага и бистум, с яка десница, с бодра походка. В мига когато го повикаха на същанието в Перуджия, той водеше на юг бран заедно с войските на свети Петра против зетя си, който бе уморил дъщеря му Иоланта и си бе привил титлата му на Иерусалимски крал.

След Жан дъо Бриен пристигнаха пратениците на Константинопол: епископ Мадитос, бароните Вилен д^у Оноа и Понс дъо Лион.